

Thorvald Staunings tale om forbindelsen med Rusland

Taler

Thorvald Stauning
Formand for
borgerrepræsentationen

Dato

16. december 1921

Sted

Folketinget

Omstændigheder

Forespørgsel til udenrigsministeren Harald Scavenius fra Stauning angående handelstraktatforhandlingerne med Rusland.

Forbindelsen med Rusland

Vort Parti har nu imødekommet Udenrigsministeren og giver ham Anledning til den offentlige Redegørelse, som han saa stærkt ønsker. Nu er Lejligheden til Stede, nu kan der tales til Offentligheden, saaledes som ogsaa Hovedorganet for det konservative Folkeparti Gang paa Gang har krævet, at Offentligheden skulde have fuld Besked, den maatte have en Redegørelse i denne Sag. Det afhænger nu af den højtærede Minister og hans Partier, hvilken Karakter Forhandlingen i Dag skal have. Mit Parti har, baade fordi vi ønsker internationale Forbindelser, og fordi vi er dem, der nærmest er Repræsentanter for Arbejderklassen, meget stærke Ønsker om, at det gamle Handelsforhold til Rusland skulde genoptages. Vi har en forklarlig Tro paa, at det under de herskende Forhold kunde betyde en Formindskelse af Arbejdsløsheden og derved være til Lykke for adskillige Arbejderhjem og til betydelig Nytte for hele Nationen.

Før Krigen havde Danmarks Erhvervsliv en meget intim Forbindelse med Rusland, Danmark eksporterede Frø, Levnedsmidler, Trævarer, Stenvarer, Asfalt, Tjære, kemiske Produkter, Metalvarer, Papirmasse, Pap, Papir, Tekstilvarer og forskellige andre Vareposter. Det sidste Aar før Krigen, for hvilket der er en samlet Opgørelse, 1913, var Værdien af Eksporten fra Danmark i danske Penge 25 Mill. Kr. Det kan vel ikke nægtes, at en Eksport paa 25 Mill. Kr., for en stor Del i Frembringelser, i hvilke der er nedlagt dansk Arbejde, har Betydning ogsaa for danske Arbejdere, og det kan i denne Forbindelse nævnes,

at i samme Tid, hvori vi saaledes drev en omfattende Produktion med Rusland for Øje, var der ogsaa paa anden Maade en stadig Forbindelse, idet adskillige danske Firmaer oprettede Fabrikker i Rusland, og Tusinder af Danske var beskæftiget dels i Fabriks- og industrielle Virksomheder som Arbejdere og Ingeniører, dels i Mejerier og andre Landbrugsvirksomheder som Mejerister, og hvad de forskellige Stillinger hedder, som Danske der indtog.

Hele dette forhold ophørte ved Krigens Begyndelse eller ret snart derefter. Produktionen med Rusland for Øje maatte indstilles, og Danske, som var i Rusland, maatte paa Grund af Forholdenes Udvikling dør vende sig bort fra Rusland. Men nu kan det vel ikke nægtes, at alt, hvad der er fremkommet om Rusland i den nyere Tid, viser os, at Forholdene derovre er ved at udvikle sig og fæstne sig i en Retning, som muliggør en Genoptagelse af den Forbindelse, der var tidligere. Det mislykkede Eksperiment, som for godt 4 Aar siden anstiftedes, og som ogsaa jeg beklager af Hensyn til det russiske Folk, er jo aabenbart ved at ebbe ud. Eksperimenternes Tid er forbi, nu belaver ogsaa de nuværende Magthavere i Rusland sig paa at indordne sig under den naturlige Udvikling, som ethvert Samfund maa underkaste sig. Der er for nylig udstedt et Dekret vedrørende Ejendommene i Rusland, i hvilket det hedder, at Ejendomme, som ikke inden en vis Frist er nationaliseret, vil blive tilbagegivet deres oprindelige Ejere. Det er klart, at for at faa Indflydelse paa dette Forhold — og der er jo Danske, som ejer Ejendomme i Rusland — er en i Rusland tilstedeværende Repræsentation i højeste Grad ønskelig, ja paakrævet. Regeringen i Rusland indretter sig — som alle vil vide, der har fulgt Meddelelserne derovrefra, Taler og Dekreter, og hvad der i øvrigt er fremkommet — paa at interessere Kapitalen, ogsaa og vel i første Linie udenlandsk Kapital, i Ruslands Genopbygning, og det siges fra sagkyndig Side, at der bydes stedse større og større Sikkerhed overfor de Kapitalbesiddere, der vil interessere sig for dette Genopbygningsarbejde. Der udstedes Koncessioner, og ganske særlig udstedes der Koncessioner til Firmaer, der tidligere har haft Forretninger i Rusland. Og nu er det sagt mig, at Danske er inde med Værdier i Rusland i Bygninger, i Lagre, i tidligere Forretningsvirksomhed til ca. 400 Millioner. Vi har saaledes ogsaa fra dette Synspunkt set, synes jeg, en utvivlsom Interesse i Rusland, og det danske Erhvervslivs Organisationer har jo ogsaa for længst forstaaet, at de havde Interesser i Rusland, og at det gjaldt om at søge Forholdene saaledes tilrettelagt, at disse Interesser kunde varetages, naar Tiden dertil kom.

Dette saa Erhvervene for længe siden. Jeg minder om, at i Vinteren 1919—20

blev der givet Tilladelse til Afholdelse af en Forhandling her i Danmark mellem en russisk Kommissær Litvinof og en Udsending fra den engelske Regering, hvilke to Repræsentanter skulde forhandle om Fangeudveksling. Medens denne Kommissær Litvinof opholdt sig her i Landet, gjorde en hel Række Firmaer og Erhvervsorganisationer de første skridt til at søge en lovordnet Handelsforbindelse med Rusland genoptaget, idet de henvendte sig til vedkommende Litvinof, som atter foranledigede, at en anden Kommissær, Krassin, kom hertil og forhandlede med dem. Med en ikke usædvanlig Kortsynethed iværksattes ved den Lejlighed en konservativ Pressekampagne, som i høj Grad vanskeliggjorde Forhandlingerne, ja, som i Grunden var afgørende for deres Afbrydelser paa det Tidspunkt. Den paagældende Kommissær Krassin rejste til London. Litvinof rejste i visse Forretninger til Norge, men søgte dog senere, i Sommeren 1920, atter at faa Adgang til at opholde sig i Danmark, og det er sandsynligt, at de foreløbig standsede Forhandlinger med Næringslivet da kunde være blevet genoptaget. Men den højtærede Regering afslog Litvinofs Anmodning om Opholdstilladelse i Danmark. Dette var den første store Fejl fra Regeringens Side i denne Sag. Denne Nægtelse havde til Følge, at de paabegyndte Forhandlinger maatte betragtes som ganske afbrudt. Danmark blev boykottet. I stedet for at søge Mulighederne for Danmark udnyttet kastede Rusland sig over andre Lande med Hensyn til Overenskomstforhandlinger, og efterhaanden er der afsluttet Overenskomster med England, Sverige, Norge, Tyskland, alle Randstaterne ved Østersøen, Finland, enten private Overenskomster mellem Erhvervsorganisationer og Rusland eller, som Tilfældet er for fleres Vedkommende, officielt mellem de to Landes Regeringer. Danmark er den eneste Østersøstat, der ikke har nogen Overenskomst. At det skulde være stemmende med Danmarks Interesser, er det vanskeligt at faa fat paa.

Nu kan der naturligvis rejses det Spørgsmaal, om disse Overenskomster overhovedet har nogen Betydning, om Rusland i sin nuværende Form er i Stand til at foretage Indkøb, drive Virksomhed og importere; thi det er jo deri, vor Interesse skulde ligge. Derom oplyses det fra, saa vidt jeg ved, paalidelig Side, at i Aaret 1919 var Importen til Rusland kun 52 000 Pud — en russisk Vægt, som repræsenterer 16,4 kg —, men i 1920 var den steget til 5 200 000 Pud, og i 1921, hvor der foreligger Oplysninger for tre Kvartaler, var den i det første kvartal 3 Mill. Pud, i andet Kvartal 8,5 Millioner og i tredie Kvartal 24 Mill. Pud. Altsaa, i disse tre Kvartaler af 1921 var Importen over 35 Mill. Pud i Modsætning til Aaret 1919, hvor den kun var 520 000 Pud. Hovedleverandør af disse Varer er

England med 32 pCt. af Importen, Nr. 2 Tyskland, Nr. 3 Amerika, Nr. 4 Sverige. Det siges mig fra sagkyndig Side, at hidtil er Betalingen til de paagældende Leverandører sket kontant i det paagældende Lands Valuta. Det oplyses videre, at ogsaa Eksporten fra Rusland er begyndt at komme i Gang, og vi er jo utvivlsomt og saa paa visse Omraader interesserede i en Eksport fra Rusland, som bl. a. kan bevirke, at meningsløst høje Priser derved konkurreres noget ned. I 1919 var Ruslands Eksport kun 52 290 Pud, men i de første 9 Maaneder af 1921 var den 5 582 000 Pud. Videre oplyses det om Forholdene i Rusland, at Indenrigshandelen nu er frigivet saaledes, at der udstedes Bevillinger paa at drive Handel; i Petrograd alene er der i Oktober i Aar udstedt 1 173 Bevillinger paa Forretningsdrift. Ligeledes frigives efterhaanden de industrielle Virksomheder under den Form, at man udsteder Koncessioner, fortrinsvis til dem, der tidligere har drevet disse Virksomheder. Indtil den 1. Oktober er der paa den Maade bortforpagtet 600 Foretagender, og alene i Oktober i indeværende Aar er dette Antal Bortforpagtninger gaaet op til 3 600. Der er altsaa en Række Firmaer fra de Lande, som har Overenskomst og saaledes faar deres Interesser vare taget, der ser deres Fordel ved at gaa i Gang igen i Rusland og der ved sikre sig de Værdier, de tidligere var Ejere af.

Danmark er altsaa udenfor alt dette. Vi kunde have haft Overenskomst i 1920, vi kunde have haft det i 1921, vi har det fremdeles ikke.

Det foreløbige Resultat af denne Stilling for Danmarks Ved kommende har vi jo faaet oplyst gennem en Meddelelse, der fandtes i Pressen for nogle Dage siden om de Frøleverancer, som man havde regnet med for indeværende Tid. Det drejer sig om for 15 Mill. Kr. Frø, der skulde leveres, og de paagældende Handelsfirmaer og Frøavlere er jo i allerhøjeste Grad interesserede deri. Der fremkom i Pressen den Oplysning, at der næppe blev noget af denne Handel paa Grund af den bristede Overenskomstforhandling. Jeg har netop i Dag faaet Bekræftelse herpaa, idet Firmaet Theodor Jensen, Reventlowsgade 8, just i Dag har modtaget to Breve fra den russiske Regerings Repræsentant i London. Det ene er fra Sekretæren for den russiske Handelsdelegation i London, Klisko, som oplyser, at Bestemmelsen om at afbryde enhver Handel med danske Firmaer er udgaaet fra Moskva, og før der indtræder en Forandring i den danske Regerings nuværende Stilling, ser Hr. Krassin ingen Mulighed for, at denne Bestemmelse kan blive ophævet og ikke en Gang mildnet. I den anden Skrivelse, som er fra det alrussiske kooperative Selskab »Arcos«, meddeles der ganske paa samme Maade, at »saa længe der ikke er afsluttet nogen Handelsoverenskomst, er vi til

vor Beklagelse afskaaret fra at handle selv med et saa paalideligt og velkendt Firma« som det, der modtager disse Breve.

Der er Grund til at spørge, om Danmark virkelig har Raad til denne Fornemhed i Optræden, som maa siges at være lagt for Dagen ved Afbrydelsen af Overenskomstforhandlingerne. Det forekommer mig unægtelig, at dertil har vi ikke Raad. Danmark har i øjeblikket over 70 000 arbejdsløse. Vi har i et Aar haft mellem ca. 60 000 og ca. 80 000 arbejdsløse, og vi har Udsigt til i Løbet af en Maanedstid at være oppe paa 80 000—90. Jeg vil antage, at disse i høj Grad sørgelige og faretruende Tal i og for sig er Berettigelse nok til med stor Interesse at kaste sig over Spørgsmaalet om, hvor der kan være Afsætningsmuligheder for danske Produkter. Om vi derved kan komme til at beskæftige 1 000 eller 10 000 af disse arbejdsløse, derom ved jeg naturligvis intet i dette Øjeblik, men der kan dog ikke være Tvivl om, at hvis Danmark paa normal Maade som i fortiden faar Produktion i Gang med det russiske Marked for Øje, maa en større eller mindre Del af Arbejdsløsheden kunne blive afhjulpet derigennem. Vi ved dog af Fortidens Virksomhed, at denne Mulighed er til Stede, og vi ved endvidere, at Erhvervsorganisationer i Handel og Industri med stor Enstemmighed har krævet Overenskomsten gennemført. Og endelig har det konservative Hovedorgan her i Byen med udmærket Kraft støttet Socialdemokratiet i den Virksomhed, vi har udfoldet i den sidste Tid for at faa ordnet Handelen paa Rusland, idet dette konservative Hovedorgan har fremskaffet Udtalelser fra Lederne af en Række betydende Virksomheder. Jeg tillader mig saaledes for at vise Karakteren af disse Virksomheder at nævne: Københavns Værktøjsfabrikker, Fabrikant Lanquardt, Aarhus, der repræsenterer Børsteindustrien, Sabroes Maskinfabrik, Aarhus, Maskinfabrikken »Titan«, Burmeister & Wain (Jernindustri), Reymann & Løwengren (teknisk-kemisk Fabrik), H. P. Prior (Nor diske Kabel- og Traadfabrikker), Nordisk Metalvarefabrik, Frøfirmaet Theodor Jensen, Handelsfirmaet Stilling-Andersen, Direktør Gregersen (Teknologisk Institut), Etatsraad Vilh. Hansen (Tjæreleverancer) og Firmaet Nielsen & Winther (Jernindustri). Endvidere er der fra Landbrugets Side af Gaardejer Niels Porse og Direktør i Andelsbanken Hr. Anders Nielsen fremsat Udtalelser i samme Retning, hvori de nævnte Industrivirksomheders Udtalelser er gaaet. Alle disse Virksomheders Ledere udtaler sig om den store Betydning, som de maa tillægge en Handelsoverenskomst med Rusland, og de paaviser hver for sig, hvorledes de før Krigen producerede med Rusland for Øje. I »Berlingske Tidende« har der

staaet et Supplement til denne Række af Udtalelser, nemlig fra det store Frøfirma Hjalmar Hartmann, og der findes i Dag i Berlingske Tidende« en særdeles interessant Udtalelse af Godsejer Georgi Grinewsky, som paa viser, i hvilken Grad ogsaa det danske Landbrug maa siges at være interesseret i det russiske Marked, hvorledes vi ved en Overenskomst med Rusland kan faa Adgang for Maskiner, Redskaber, Foder- og Gødningsstoffer, Kreaturbestand o. s. v., hvorledes Danske kan komme til at forpagte Sukkerfabrikker, Savværker, Mejerier, Møller, Tørvefabrikker, Tarmrenserier, Konservesfabrikker, Reparations- og andre Værksteder o. s. v., hvorledes der kan blive Afsætning for danske Frøfrembringelser, danske Kreaturer, danske Heste, og hvorledes der kan blive Adgang for menneskelig Arbejdskraft som Ingeniører, Landbrugskandidater, Mejeriledere, Forstmænd og andre Teknikere. Den paagældende Forfatter erklærer, at vi paa disse Omraader har Overproduktion i Danmark og derfor har al Grund til at ønske et Marked baade for Mennesker og de dyriske Frembringelser, som vi er i Stand til at afsætte. Alt dette bekræfter den Formodning, som jeg her har givet Udtryk, Formodningen om, at der efterhaanden i alt Fald maa kunne ventes en Indskrænkning af Arbejdsløsheden ved Produktion for Rusland.

Man har ved forskellige Lejligheder nævnt Spørgsmaalet om Ruslands Betalingsdygtighed. I og for sig angaar dette jo slet ikke Staten, Regeringen eller Rigsdagen, og det vedrører i og for sig heller ikke overenskomstforhandlingerne. Dette Spørgsmaal har ikke med Rette kunnet foreligge. Men det er altsaa bekendt, at andre Lande hidtil har været tilfredse med Rusland som Betaler, og det maa selvfølgelig være Erhvervenes Sag at afgøre, om der bydes dem Sikkerhed nok, saa de vil indlade sig paa Forretninger; men det er Rigsdagens, det er Regeringens Sag at aabne Adgangen, saa de kan gøre disse Forsøg. Jeg ved for øvrigt ogsaa meget vel, at hele dette Problem om Betalingsspørgsmaalet for længst er optaget til Forhandling indenfor de interesserede Kredse, og der er ingen Tvivl om, at deraf bliver der sikkert en Løsning paa en saadan Maade, som de erhvervsdrivende anser for forsvarlig.

Nu ved vi, at de senest foretagne Forhandlinger førtes af en Erhvervsdelegation, en Delegation udnævnt og udsendt af Ministeriet, og at disse Forhandlinger er afbrudt. Det er vor Hensigt at erfare, hvorledes disse Forhandlinger forløb, hvortil man var naaet, om der var Mulighed for ved disse Forhandlinger at faa den attraaede Overenskomst, og hvorfor disse Forhandlinger er afbrudt. Det er nævnt, ogsaa offentlig, at Forhandlingerne kunde være bragt til Afslutning, og

at Grunden til, at det ikke skete, var, at der fastholdtes fra russisk Side et saakaldt politisk Krav, som blev afvist fra den danske Udenrigsministers Side. Dette Krav skal være Kravet om, at den Delegation, den Regeringsudsending eller de Regeringsudsendinge, der, naar Overenskomsten er afsluttet, skal varetage russiske Interesser i Danmark, skulde anerkendes som den eneste Repræsentation for Rusland. Hvis dette er en politisk Indrømmelse af nogen Betydning, saa vil jeg tro, at hvis det lille Land Danmarks Regering var de første, der forhandlede derom, kunde man have næret visse Betæneligheder, man kunde have sagt: Det gaar vel ikke an, at vi gaar i Spidsen med at anerkende noget saadant. Men det er jo saa langt fra Tilfældet, idet foran os gik de store Lande: England og Tyskland samt Norge og Sverige. Der er altsaa ikke nogen Fare ved at gøre det, der her er Tale om, da andre Stater i forvejen har gjort det samme; og det forekommer mig unægtelig, at man ikke kan anvende nogen anden Betragtningssaaede overfor en Delegation fra et fremmed Land end, at den, der kommer med Legitimation fra Regeringen, er den eneste naturlige Repræsentation, og nogen anden kan overhovedet ikke tænkes. Det er ikke vor Sag at blande os i andre Staters Regeringsforhold. Om vi synes om det nuværende System i Rusland eller ikke, er jo i denne forbindelse saa fuldstændig ligegyldigt; om man kan lide Bolschevikker eller ikke, ja, det er en Smagssag, og det er en forstandssag og forskelligt andet, men det er ikke et Spørgsmaal, som kommer Overenskomstforhandlingerne ved. Det er jo højst sandsynligt, at der sidder nogen ovre i Rusland, maaske oven i Købet i Regeringen, som ikke kan fordrage den danske Regering; jeg kunde godt tænke mig, at noget saadant kunde være Tilfældet. Men det kan jo ikke være Aarsag til, at man ikke vil forhandle og afslutte en Overenskomst med den paagældende Regering, og heller ikke være Aarsag til, at vi ikke skulde betragte dem, der kommer med Mandat fra et Lands Regering, som de eneste rette Repræsentanter for denne Regering. Jeg synes, at denne Fordring er saa selvindlysende naturlig, at jeg slet ikke kan forstaa, at der kan være nogen Berettigelse for at afvise den.

Det er da ogsaa, som alt sagt, saa, at man i andre Lande for længst har anerkendt Sovjetregeringens Repræsentanter som de ene ste. I den Overenskomst, der findes mellem Tyskland og Rusland, hedder det i den paagældende Paragraf: »Repræsentationen af Sovjetrusland i Tyskland er at betragte som den eneste Repræsentation for den russiske Stat i Tyskland«. Med Norge har Rusland jo en Overenskomst paa samme Maade, som den var tænkt mellem Danmark og Rusland, og i Norge er der ingen anden Repræsentation end Sovjetdelegationen, heller ikke i Finland eller i Randstaterne. Det eneste sted,

hvor man har kunnet henvise til, at der fandtes Rester af noget andet, er i England, hvor der findes et gammelrussisk Gesandtskab, Mage til det, der findes i København, som altsaa ikke har Tilhold noget Sted paa autoritativ Maade. Men dette Gesandtskab er i Likvidation, og det findes ikke i den af den engelske Regering offentliggjorte Fortegnelse over Gesandtskaber i England. Derimod findes der i det danske Udenrigsministeriums Bog med Fortegnelse over Gesandtskaberne et Gesandtskab for Rusland, som imidlertid ikke har Forbindelse med Rusland, som ganske svæver i Luften, og som jo vil komme til at svæve endnu mere i Luften, hvis der kommer en officiel Repræsentation for Rusland hertil.

Nu beder jeg altsaa oplyst, hvorvidt den Grund, jeg har nævnt, og som allerede før har været stærkt diskuteret offentlig, har været den afgørende Grund for Ministeriets Holdning til Overenskomstforhandlingerne, og hvorfor man har tillagt denne Grund saa stor Betydning. Officielt er det ikke kommet frem endnu, thi den 26. November blev der i Pressen offentliggjort en kort Erklæring fra Udenrigsministeren, som jeg maaske med Formandens Tilladelse maa op læse. I den hedder det: »De i Stockholm med Sovjetregeringens Repræsentant, Hr. Kergentzeff, førte Forhandlinger angaaende en Handelsoverenskomst mellem Danmark og Rusland har ikke bragt noget Resultat, idet det har vist sig, at de Indrømmelser paa det handels politiske Omraade, som man fra russisk Side har været villig til at tilstaa Danmark, ikke har været af tilstrækkelig reel Betydning, og den danske Delegation har derfor i Gaar forladt Stockholm«. Hvis den Grund, jeg nylig nævnte, har noget paa sig, kan denne Erklæring ikke siges at være helt rigtig, jeg tillader mig derfor at spørge den højtærede Udenrigsminister, om denne offentlig fremsatte Erklæring er i Overensstemmelse med de faktiske Forhold. Hvis det, der staar i denne Erklæring, ikke er rigtigt, saa maa det vel være rigtigt, hvad der paa anden Maade er fremkommet offentlig, at Ministeren et Par Dage før denne Erklærings Udstedelse beordrede Overenskomstforhandlingerne afbrudt og beordrede dem afbrudt af politiske Grunde og ikke af handelsmæssige Grunde. Paa dette Punkt tiltrænges der unægtelig Klarhed, og de konservative Blade har jo i den sidste Uges Tid i høj Grad understreget, at der særlig paa dette Punkt maatte ønskes Klarhed og fuld Besked ogsaa overfor Offentligheden. Dernæst synes jeg, det er af Værdi ogsaa for fremtidige Forhandlingers Skyld at vide, om Afbrydelsen, saaledes som det er paastaet, skete ganske uden Samraad med Erhvervsorganisationerne, med hvilke der hidtil var plejet Samraad, og med hvilke man havde været i Forstaaelse, da Delegationen blev udsendt til

Stockholm. Er Afbrydelsen af Forhandlingerne sket uden Samraad med disse Organisationer og uden Samraad med den Delegation, der sad i Stockholm paa den danske Stats Vegne?

Det kan sikkert ikke nægtes, at der er et meget stærkt og levende Ønske i Industri-, Handels- og i Arbejderkredse om, at disse Overenskomstforhandlinger snarest muligt genoptages. Hvad Arbejderne angaar, har de samvirkende Fagforbunds Repræsentantskab, 300 Repræsentanter, repræsenterende saa godt som alle Landets faglige Organisationer, ved et Møde i Tirsdags enstemmigt sluttet sig til en Udtalelse, som udtrykker et meget stærkt ønske om ved Afslutning af en Overenskomst at søge de Muligheder udnyttet, der formentlig er i Rusland.

Der er ikke i denne Sag Tale om partipolitiske Interesser, der er Tale om Erhvervs- og Livsinteresser for mange Tusinde danske Borgere, for store Dele af det danske Folk. Og ikke mindst føler Arbejderne, hvem jeg fortrinsvis repræsenterer, at her er et Omraade, hvor der utvivlsomt kunde aabne sig ganske væsentlige Muligheder, som ikke søges udnyttet, naar man af uvedkommende Grunde afbryder Forhandlingerne om en Overenskomst, som nu kunde have været Virkelighed.

I Henhold til disse Betragtninger tillader jeg mig overfor Udenrigsministeren at fremsætte følgende Forespørgsel: Hvorledes er Forhandlingerne om en Handelsoverenskomst med Rusland forløbet? Hvorfor er Forhandlingerne afbrudt? Agter Ministeren at søge nye Forhandlinger optaget?

Kilde

Stauning, Th. (1931). Tanker og Taler: Et Billede af 25 Aar i det offentlige Liv. København og Oslo: Jespersen og Pios Forlag

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Folketingstale, Første verdenskrig 1914-1918, Oktoberrevolutionen 1917, Socialdemokratiet

Relateret

Thorvald Staunings tale om forbindelsen med Rusland 2. afsnit
16. december 1921

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/thorvald-staunings-tale-om-forbindelsen-med-rusland>